Fra Det Kgl. Biblioteks tekstportal (tekster.kb.dk)

Forfatter: Michaëlis, Sophus

Titel: Udrag fra Æbelø

Citation: Michaëlis, Sophus: ”Æbelø”, i Michaëlis, Sophus: *Æbelø*, 1895, s. 188. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-michs_04-shoot-idm139805117649856/facsimile.pdf (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Æbelø

Og mens Skaren muntert red gennem de visnende Skove, ilede Sølver hjem som en Stormvind, fik sin Hest af Stalden, sine Vaaben lagt an, og saa red han derfra med Befaling til sine faa Karle at ruste sig og ufortøvet følge efter.

Hans Hest slog sine Hove i Egenæs-Broen og stejlede foran Opgangsdøren inde i Gaarden. Sølver hoppede selv af Hesten, men havde ondt ved at bære det meget Jærn op ad Trappen. Alligevel klang hvert Skridt som Musik i hans Øre, og han raabte til Gro, der sprang ham i Møde:

»Gro — Levvel! Nu flyver din Svane herfra. Kroppen er vel tung i sin Ham af Staal, men det faar bære endda. Levvel! Husk paa vor Ø: Stævn mig did naar du vil. Vinden skal finde mig, hvor jeg er. Og sig de vilde Fugle, naar du længes og kalder mig hjem.«

Gro veg sky tilbage for den svære Skikkelse, hvem Harnisk og Kjortel gjorde endnu anseeligere. Men Sølver betænkte sig ikke, han bøjede sig frem, saa det knagede i alle Led, og kyssede det silkegule Haar for hendes Pande. Saa bragede han ned ad Trappen, maatte lade sig hjælpe i Stigbøjlen af en Svend, men sprængte et Øjeblik efter derfra.

Og Gro steg alene op ad de tunge smalle

Trapper. Og det var, som Rustningens Klirren havde rystet al Lyd ud af den hele Gaard. Alting tav og alting blev dødt. Medens hun steg højere og højere, gik hun ind i en Forladthed i Gange og Rum, der var endnu større end hin Aften, hendes Fader døde.

Fra Taarntinden saa hun ud over det store Land, og hun hørte Valdhornene dirre som Naturlyde fra Skovenes Dyb, og hun saa Ryttere vrimle omkring paa alle Veje. Det var, som om alle Sommerens sidste blussende Blomster red derfra, og tilbage blev kun de visne Skove og de øde forladte Gaarde, der blikkede til hinanden gennem de afbladede Lunde.

Og hun fulgte de Bortridende længer, end hendes Øjne endnu havde fulgt nogen. Thi Lanserne blev ved at blinke og Kapperne ved at skinne og Hornene ved at skingre et sidste Farvel.

Et eneste Nu følte Gro et Sting af Savn, — som skulde hun sende en Falk efter ham og kalde ham hjem. Nu skulde hun jo være uden Beskytter, uden Værn, ja tilmed selv være Beskytter for den Gaard, Sølver lod tilbage.

Da klemtede de sprøde hastige Klokker fra Kapellet som en underlig hostende Klang fra de Døde. Gro mindedes sin Fader og følte